

[Bertel Haarder]

I 1980 skulle den samlede reale offentlige vækst have været 1,1 pct. ifølge budgetterne, men den blev 3,1 pct. I 1981 skulle den samlede reale vækst have været 0,8 pct., men den blev 2,8 pct., og det endelige tal bliver måske 4 pct., det ved vi endnu ikke. Det kan man alt sammen læse i budgetredegørelserne for 1979 og 1980.

For 1982, det år, finansloven gælder, har man oprindeligt skønnet en meget lav vækst på ligeledes omkring 1 pct., men nu fortæller finansministeren i finansredegørelsen, at de kommunale udgifter, eksklusive pensioner og børnetilskud, ventes at stige med 3,8 pct. i faste priser og lønninger, og at de statslige udgifter er budgetteret med en realvækst på 2,6 pct., eksklusive arbejdsløshedsdagpengedgifterne. Jeg siger med vilje, at disse 2,6 pct. realstigning er noget, man har budgetteret, for sidste år blev realvæksten 2,4 procentpoints højere end budgetteret. Hvis det sker igen, bliver realvæksten altså i år 5 pct.

Hvad det end bliver, er det helt uantageligt i betragtning af, at den økonomiske vækst er negativ og det private forbrug er faldende. Målt i procent falder bruttonationalproduktet med 1 pct. i år og privatforbruget med 1½ pct., og der er ingen som helst garanti for, at det bliver bedre næste år, hvilket statsministeren og forligspartierne da også beskedent erkender. Altså kort sagt eksplosivt stigende offentlige udgifter, selv om man ser bort fra arbejdsløshedsdagpengene og samtidig faldende privatforbrug, stadig vanskeligere vilkår for det erhvervsliv, som har nøglen til at få os ud af krisen.

Selvfølgelig kommer en del af denne be- drøvelighed udefra. Problemet er bare, at vi gør ikke, hvad vi kan. Regeringen gør ikke, hvad den kan. Den kunne f. eks. tage den lange række af venstreforslag, som ikke betyder personalenedskæringer på kort sigt. Den kunne bruge disse besparelser til erhvervsskattelettelser og dermed give en stimulans til øget privat omsætning, hvorved man på én gang ville øge beskæftigelsen, øge indtægterne af indkomstskat, moms og afgifter og reducere udgifterne til dagpenge. Det er nemlig ikke bare udgifterne, der svulmer, det er også indtægterne, der svigter. Besparelserne, vi har foreslået, skal til for at finansiere den indsprøjtning i erhvervslivet, som skal sætte indtægterne til statskassen op igen.

Enhver kan se, at vi er inde i en ond cirkel, hvor det store underskud begrænser vores muligheder for at få flere penge i statskassen. Lad os dog bryde denne onde cirkel og gøre, hvad vi kan med den finanslov, vi har at flytte rundt på, og det er jo en meget stor del af samfundet, vi disponerer over. Hvorfor gør regeringen ikke, hvad den kan på dette felt? Det er ubegribeligt.

Bemærk, at regeringens egne økonomer overhovedet ikke bestrider effekten af en sådan politik, som venstre og også de konservative har lagt frem. Bemærk, at finansministeren selv gentager og gentager i alle de rapporter, hans administration skriver for ham, og som han sætter sit navn under, at erhvervsinvesteringer er vejen frem. Bemærk, at de økonomiske vismænd i den sidste rapport klart har dokumenteret, at afskrivningsreglerne fra Viggo Kampmanns tid er blevet udhulet, samt – det står på side 89 – at det ville være stort set selvfinansierende at forbedre dem. Hvorfor gør regeringen det så ikke? Hvorfor gør den ikke, hvad den kan på disse felter?

Venstres forslag til udgifts- og skattereformer er lagt frem talrige gange. De lå der i sidste folketingssamling, de lå der i forrige folketingssamling og bliver nu lagt frem igen. Men statsministeren gider ikke læse dem, det fik hele folket dokumenteret i går aftes. Jeg håber, at finansministeren gider læse dem, ellers må han sætte en embedsmand til at læse dem og fortælle ham, om der dog ikke var et eller andet, der kunne bruges, og hvis ikke han vil, så må forligspartierne bede ham læse disse forslag.

Vi forstår ikke, at finansministeren tør lade være med at gøre noget. Vi forstår ikke, at han over for et underskud på 45 mia kr. tør nøjes med at sætte et lille aktuelt sparemål ind i finanslovsforslaget på 0,2 mia kr., som tilmed opvejes to gange af en anden post, vi med overraskelse har fundet på finansministeriets budget, nemlig jobskabelse til over 300 mill. kr., som forligspartierne åbenbart er gået med på.

Regeringen søger at sprede en følelse af tryghed hos borgerne. Der er jo kommunalvalg, måske folketingsvalg, og så vil man sprede tryghed. Man siger, at regeringen er garanten for, at der ikke sker folk noget, men det er falsk, for hvad sker der, hvis man ikke gør noget? Hvad sker der, hvis vi bare